# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
# MARCO DARMON
# της 27ης Οκτωβρίου 1993 *

*Κύριε Πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

1. Η υπόθεση, επί της οποίας καλείσθε σήμερα να αποφανθείτε, παρουσιάζει το πρωτοφανές απ' ό, τι γνωρίζω χαρακτηριστικό να αποτελεί προσφυγή ακυρώσεως ασκηθείσα από υπήκοο τρίτης χώρας κατά επιστολής της Επιτροπής απευθυνομένης προς τον εκπρόσωπο του Βασιλείου της Σουηδίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες. Αυτή η ιδιαιτερότητα εξηγεί, από μόνη της, την προβολή από την Επιτροπή δύο ενστάσεων απαραδέκτου.

2. Πριν επιληφθώ των προαναφερομένων ενστάσεων, πρέπει να αναφερθώ εν περιλήψει τόσο στο πραγματικό όσο και στο νομικό πλαίσιο της διαφοράς, παραπέμποντας για πιο εκτεταμένη ανάπτυξη στην έκθεση ακροατηρίου [1].

3. Κατά τους όρους της συμφωνίας της 21ης Μαρτίου 1977, η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα και η Κυβέρνηση της Σουηδίας αναγνώρισαν στις αποκλειστικές τους ζώνες αλιείας υπέρ των πλοίων υπό σημαία του αντισυμβαλλομένου μέρους αμοιβαία δικαιώματα (άρθρο 1), περιοριζόμενα ωστόσο από ποσοστώσεις αλιευμάτων καθοριζόμενες ετησίως (άρθρο 2) και εξαρτώμενα από τη χορήγηση αδείας αλιείας (άρθρο 3).

4. Κάθε μέρος οφείλει να επιβάλει την τήρηση της συμφωνίας στα πλοία της σημαίας του (άρθρο 5, παράγραφος 1) και δύναται να λαμβάνει εις βάρος των πλοίων της σημαίας του αντισυμβαλλομένου μέρους τα απαραίτητα μέτρα για την τήρηση των διατάξεων της συμφωνίας (άρθρο 5, παράγραφος 2).

5. Μια διαδικασία διαβουλεύσεων και εν ανάγκη διαιτησίας έχει θεσπιστεί για την επίλυση κάθε διαφοράς που τυχόν θα προκύπτει τόσο κατά την ερμηνεία όσο και κατά την εφαρμογή της συμφωνίας (άρθρο 7).

6. Η τελευταία εγκρίθηκε με κανονισμό του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1980 και αποτέλεσε παράρτημά του [2].

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — I — Νομικό πλαίσιο.

2 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2209/80 του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1980 περί συνάψεως συμφωνίας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Κυβερνήσεως της Σουηδίας (ΕΕ L 226, σ. 1).

7. Το Συμβούλιο, με κανονισμό της 20ής Δεκεμβρίου 1990 [3], καθόρισε τις προϋποθέσεις που πρέπει να τηρούν τα σουηδικά πλοία που θα αλιεύουν στα κοινοτικά ύδατα, η παράβαση των οποίων θα είχε ως συνέπεια την ανάκληση της αδείας αλιείας για χρονικό διάστημα μέχρι 12 μηνών.

8. Στις 10 Δεκεμβρίου 1991, το σουηδικό αλιευτικό σκάφος Lavön, ιδιοκτησίας της εταιρίας σουηδικού δικαίου Fiskano A. B. (στο εξής: Fiskano), αφού ελέγχθηκε από τις ολλανδικές αρχές (Algemene Inspectie Dienst), προέκυψε ότι δεν περιελαμβάνετο στον κατάλογο των πλοίων που κατείχαν άδεια αλιείας. Οι ολλανδικές αρχές ενημέρωσαν την Επιτροπή η οποία επιβεβαίωσε αυτό το γεγονός.

9. Στη συνέχεια, η τελευταία έστειλε στις 19 Φεβρουαρίου 1992 επιστολή στον πρεσβευτή της Σουηδίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, πληροφορώντας τον ότι, «επειδή το Lavön θεωρήθηκε ένοχο παράνομης αλιείας, δεν θα ληφθεί υπόψη για την έκδοση νέας άδειας αλιείας» [4] για χρονικό διάστημα 12 μηνών από τις 15 Δεκεμβρίου 1991, βάσει του άρθρου 3, παράγραφοι 7 και 8, του προαναφερόμενου κανονισμού.

10. Αντίγραφο αυτής της επιστολής διαβιβάστηκε από τη σουηδική αρχή στη Fiskano, η οποία στις 30 Μαρτίου 1992 υπέβαλε στην Επιτροπή ένσταση που απορρίφθηκε με επιστολή της 5ης Μαΐου 1992.

11. Η παρούσα προσφυγή έχει ασκηθεί κατά της επιστολής της 19ης Φεβρουαρίου 1992.

12. Όπως επισήμανα προηγουμένως, η Επιτροπή προέβαλε, κατά τη γνώμη μου, δύο ενστάσεις απαραδέκτου, τις οποίες δεν έχει διαχωρίσει. Η πρώτη αφορά τη φύση της προσβαλλομένης πράξεως και η δεύτερη τη διττή προϋπόθεση του να αφορά η πράξη τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά.

13. Προτού εξετάσω την πρώτη ένσταση, ας θυμηθούμε ότι, όσον αφορά το τυπικό κριτήριο, η νομολογία του Δικαστηρίου σας ποτέ δεν προσκολλήθηκε στον χαρακτηρισμό που έδωσε σε μια πράξη το όργανο που την εξέδωσε, αλλ' αντίθετα προχωρούσε στην εξέτασή της, προκειμένου να καθορίσει την πραγματική της φύση.

14. Έτσι, με την απόφαση Fédération charbonnière de Belgique κατά Ανωτάτης Αρχής της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα [5], κρίνατε ότι μια επιστολή έπρεπε να χαρακτηρισθεί ως απόφαση, επειδή

3 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 3929/90 περί καθορισμού, για το 1991, ορισμένων μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων που εφαρμόζονται σε σκάφη υπό σουηδική σημαία (ΕΕ L 378, σ. 48).

4 — Παράρτημα 1 της προσφυγής.

5 — Απόφαση της 16ης Ιουλίου 1956, 8/55 (Rec. 1956, σ. 199).

«η Ανωτάτη Αρχή προσδιόρισε έτσι κατά τρόπο απερίφραστο τη στάση που ήδη από τώρα αποφασίζει να τηρήσει σε περίπτωση συνδρομής των υπό στοιχείο 2, d του εγγράφου αναφερομένων προϋποθέσεων» [6].

15. Ας θυμηθούμε επίσης εκ προοιμίου ότι το γεγονός ότι αιτία της επιστολής αποτελεί μια διεθνής συμφωνία δεν αρκεί για να την εξαιρέσει από την κρίση και τον έλεγχο του Δικαστηρίου σας.

16. Έτσι, στην απόφαση Haegeman [7] έχετε υπογραμμίσει ότι μια συμφωνία που συνήψε το Συμβούλιο αποτελούσε

«πράξη οργάνου της Κοινότητας» [8]

οπότε

«(...) οι διατάξεις της συμφωνίας αποτελούν, από της θέσεώς της σε ισχύ, αναπόσπαστο μέρος της κοινοτικής έννομης τάξεως» [9],

και, κατά συνέπεια, εμπίπτουν στην αρμοδιότητά σας ως προς την ερμηνεία της.

17. Επιπλέον, με τη γνωμοδότησή σας 1/75 [10] κρίνατε ότι:

«δεδομένου ότι το ζήτημα αν η σύναψη μιας συγκεκριμένης συμφωνίας εμπίπτει ή όχι στις αρμοδιότητες της Κοινότητας και αν, ενδεχομένως, οι αρμοδιότητες αυτές ασκήθηκαν κατά τρόπο σύμφωνο προς τις διατάξεις της Συνθήκης μπορεί να υποβληθεί στο Δικαστήριο, είτε κατά τρόπο άμεσο, σύμφωνα με τα άρθρα 169 ή 173 της Συνθήκης, είτε μέσω αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, πρέπει να αναγνωριστεί ότι το εν λόγω ζήτημα μπορεί να τεθεί στην κρίση του Δικαστηρίου μέσω της διαδικασίας της εκδόσεως προηγούμενης γνωμοδοτήσεως του άρθρου 228» [11].

18. Ενόψει αυτών των σκέψεων, θα πρέπει να αναλυθεί η άποψη που υποστήριξε η Επιτροπή, ότι δηλαδή αφενός η επίδικη επιστολή δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής εκ μέρους του προσφεύγοντος καθόσον, απευθυνόμενη σε τρίτο κράτος, εντάσσεται στο πλαίσιο των σχέσεων δύο κυριάρχων οργανισμών και κατά συνέπεια δεν μπορεί να αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα και ότι αφετέρου, προκειμένης διακρατικής σχέσεως, η επιστολή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «απόφαση», όντας μια απλή ανακοίνωση της Επιτροπής περί επιβολής κυρώσεως, η αντιμετώπιση της οποίας εναπόκειται αποκλειστικά στις σουηδικές αρχές.

6 — Σελίδα 225.

7 — Απόφαση της 30ής Απριλίου 1974, 181/73, Haegeman κατά Βελγίου (Rec. 1973, σ. 449).

8 — Σκέψη 4.

9 — Σκέψη 5.

10 — Γνωμοδότηση της 11ης Νοεμβρίου 1975, 1/75 (Συλλογή 1975, σ. 1355).

11 — Σελίδα 1361.

19. Η αντίκρουση αυτής της επιχειρηματολογίας στηρίζεται στην ερμηνεία των σχετικών διατάξεων της συμφωνίας, καθώς επίσης και των κανονισμών που ίσχυαν κατά τη διαπίστωση της παραβάσεως.

20. Όπως ορθά παρατηρεί η Επιτροπή, το γεγονός ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, της συμφωνίας προβλέπει ότι κάθε μέρος οφείλει να υποχρεώσει τα πλοία της σημαίας του να τηρούν τους όρους τόσο της συμφωνίας, όσο και άλλων κανονισμών, καθόλου δεν σημαίνει ότι η Κοινότητα ή το Βασίλειο της Σουηδίας παραιτήθηκαν από τις αντίστοιχες εξουσίες τους όσον αφορά την τήρηση της ισχύουσας ρυθμίσεως από τα πλοία της σημαίας του αντισυμβαλλομένου μέρους.

21. Το άρθρο 5, παράγραφος 2, ορίζει ότι:

«Κάθε μέρος μπορεί να λαμβάνει εντός της ζώνης αλιείας της δικαιοδοσίας του όλα τα απαραίτητα μέτρα, σύμφωνα με τους κανόνες του διεθνούς δικαίου, προκειμένου να εξασφαλίσει την τήρηση των διατάξεων της παρούσας συμφωνίας από τα πλοία της σημαίας του άλλου μέρους.»

22. Εάν ένα πλοίο δεν τηρεί αυτές τις υποχρεώσεις, το ένα ή/και το άλλο μέρος μπορούν να επιβάλουν κυρώσεις χωρίς να παραβιάζεται η κυριαρχία του κράτους της σημαίας του πλοίου.

23. Αντιθέτως, πρόκειται για τήρηση της καθιερωμένης στο διεθνές δημόσιο δίκαιο αρχής της εδαφικής κυριαρχίας, στην οποία εν προκειμένω εμπίπτει η αποκλειστική ζώνη αλιείας, έννοια αναγνωρισμένη υπό την ονομασία αυτή από το Διαρκές Δικαστήριο Διεθνούς Δικαίου στη γνωστή απόφασή του Lotus της 7ης Σεπτεμβρίου 1927 [12]:

«(...) το Διεθνές Δίκαιο επιβάλλει στο κράτος τον πρωταρχικό περιορισμό να αποκλείει την άσκηση της εξουσίας του στο έδαφος άλλου κράτους — εκτός αν υπάρχει αντίθετος κανόνας δικαίου που το επιτρέπει» [13].

24. Κατά συνέπεια, κανένα μέρος δεν προτίθεται να παραιτηθεί των εξουσιών του εντός των εδαφικών του ορίων.

25. Αυτήν ακριβώς την αντίληψη απηχεί ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3929/90, του οποίου το άρθρο 3, παράγραφος 8, εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να αρνείται για λογαριασμό της Κοινότητας την έκδοση άδειας στα σουηδικά πλοία που παραβαίνουν τον κανονισμό, χωρίς να καταφεύγει στην προβλεπόμενη στο άρθρο 4, εδάφιο 2, δυνατότητα, δηλαδή να

12 — Συλλογή των αποφάσεων, γνωμοδοτήσεων και διατάξεων του Διαρκούς Δικαστηρίου Διεθνούς Δικαίου αριθ. 9, σειρά Α, σ. 1.

13 — Σελίδα 18.

«(...) υποβάλει, εξ ονόματος της Κοινότητας, στη Σουηδία τα ονόματα και χαρακτηριστικά των σουηδικών πλοίων που δεν θα επιτρέπεται να αλιεύουν στην αλιευτική ζώνη της Κοινότητας κατά τον προσεχή (τους προσεχείς) μήνα (μήνες), επειδή παρέβησαν τους κοινοτικούς κανόνες».

26. Επομένως, ο κανονισμός, σε συστοιχία άλλωστε με τη συμφωνία, εξουσιοδοτεί την Επιτροπή είτε να ανακαλέσει ή να αρνηθεί την έκδοση αδείας αλιείας σε πλοίο που παρέβη μια από τις διατάξεις του, είτε απλώς να ανακοινώσει αυτήν την κύρωση στη Σουηδία.

27. Είναι όμως δυνατόν το Βασίλειο της Σουηδίας, στα πλαίσια της συμφωνίας, να προσβάλει ενδεχομένως αυτήν την «απόφαση», δεδομένου ότι έχει προβλεφθεί μια διαδικασία διαβουλεύσεων και διαιτησίας «σε περίπτωση διαφοράς σχετικής με την ερμηνεία ή την εφαρμογή της παρούσας συμφωνίας» [14];

28. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αυτή η διάταξη δεν έχει ως σκοπό να «καλύψει τις καθημερινές τριβές που τυχόν θα προκύψουν κατά την εφαρμογή της συμφωνίας» [15].

29. Συμμερίζομαι αυτήν την ανάλυση.

30. Επί του προκειμένου πρέπει να θυμηθούμε την απόφαση Adams κατά Επιτροπής [16], που εκδόθηκε επί υποθέσεως κατά την οποία ο ενάγων, καταδικασθείς στην Ελβετία για διαρροή εμπιστευτικών πληροφοριών προς την Επιτροπή σχετικά με αντίθετες προς τον ελεύθερο ανταγωνισμό μεθοδεύσεις της εταιρίας Hoffmann-La Roche, προσήψε στην Επιτροπή ότι δεν είχε συγκαλέσει τη μικτή επιτροπή που είχε συσταθεί στα πλαίσια της συμφωνίας ελεύθερων συναλλαγών μεταξύ Κοινότητας και Ελβετίας.

31. Τότε αποφανθήκατε ότι

«(...) απόφαση της υποβολής ή όχι κάποιας υπόθεσης στη μικτή επιτροπή δεν μπορεί να ληφθεί παρά *μόνο* ενόψει *των γενικών συμφερόντων* της Κοινότητας κατόπιν πολιτικής κατά τα ουσιώδη εκτιμήσεως την οποία οι ιδιώτες δεν μπορούν να προσβάλλουν ενώπιον των δικαστηρίων» [17].

32. Κατά τον ίδιο τρόπο, η προβλεπόμενη στο άρθρο 7 διαδικασία δεν επιδιώκει να καθορίσει τις συνέπειες μιας ατομικής αποφάσεως, αλλ' αποκλειστικά να ρυθμίσει τις διαφορές που ενδεχομένως θα δημιουργηθούν απευθείας μεταξύ των μερών σχετικά κυρίως με τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων (μέθοδοι αλιείας) ή με τις προστατευόμενες ζώνες.

14 — Άρθρο 7, παράγραφος 2.

15 — Γαλλική μετάφραση του υπομνήματος ανταπαντήσεως, σ. 6.

16 — Απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 1985, 53/84 (Συλλογή 1985, σ. 3595).

17 — Σκέψη 15, η υπογράμμιση δική μου.

33. Δεδομένου ότι η Κοινότητα είχε την εξουσία να μη χορηγήσει στη Lavön άδεια αλιείας, πρέπει κατά συνέπεια να εξετασθεί τόσο αν η επιστολή αποτελεί εν προκειμένω απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, όσο και αν θίγει άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα καίτοι απευθύνθηκε στο Βασίλειο της Σουηδίας.

34. Η Επιτροπή υποστήριξε, τόσο στα υπομνήματά της όσο και στην προφορική διαδικασία, ότι δεν είναι δυνατόν να ερμηνευθεί η επιστολή ως απαγορεύουσα την έκδοση αδείας, αλλ' απλώς ως ανακοίνωση αυτής της αρνήσεως, με αποτέλεσμα η επιστολή να μη μπορεί να θεωρηθεί

«(...) ως πράξη αρμοδίου οργάνου, προορισμένη να παραγάγει έννομα αποτελέσματα και αποτελούσα το τελευταίο στάδιο της εσωτερικής διαδικασίας εκδόσεώς της, δια της οποίας το όργανο αποφαίνεται τελειωτικώς υπό τέτοια μορφή, ώστε να είναι δυνατός ο χαρακτηρισμός της πράξεως» [18].

35. Πάντως, πρέπει να αναγνωριστεί ότι η διατύπωση της επιστολής δεν παρέχει καμιά διακριτική ευχέρεια στις σουηδικές αρχές, αλλ' απλώς και μόνον τις πληροφορεί για την αναστολή της εκδόσεως αδείας στη Lavön για διάστημα δώδεκα μηνών. Πρόκειται επομένως, όπως κατά τα λοιπά αποδεικνύεται από τη ρητή διατύπωση της ίδιας της επιστολής, περί μιας πράξεως εκδοθείσας κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφοι 7 και 8, και όχι περί μιας ανακοινώσεως γενομένης δυνάμει του άρθρου 4, δεύτερο εδάφιο.

36. Εξάλλου, φαίνεται ότι έτσι εξέλαβε την επιστολή η Σουηδική Κυβέρνηση, η οποία περιορίστηκε να αποστείλει αντίγραφό της στην προσφεύγουσα.

37. Εφόσον επομένως πρόκειται περί αποφάσεως, μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά;

38. Κατά την Επιτροπή, οι σουηδικές αρχές είχαν ήδη αποφασίσει, πριν αποσταλεί η επιστολή, ότι στη Lavön δεν θα μπορούσε να δοθεί άδεια αλιείας για το έτος 1992, δεδομένου ότι δεν περιλαμβανόταν στον από 17 Ιανουαρίου 1992 ετήσιο βασικό κατάλογο των πλοίων υπό σουηδική σημαία, για τα οποία οι σουηδικές αρχές είχαν ζητήσει άδεια για το εν λόγω έτος.

39. Κατά συνέπεια, η άρνηση των σουηδικών αρχών να εγγράψουν το πλοίο στον ετήσιο κατάλογο, και όχι η απόφαση της Επιτροπής, προξένησε βλάβη στην προσφεύγουσα, με αποτέλεσμα η πράξη της οποίας διώκει την ακύρωση να μην την αφορά άμεσα.

18 — Απόφαση της 16ης Ιουνίου 1966, 54/65, Compagnie des Forges de Châtillon κατά Ανωτάτης Αρχής (Rec. 1966, σ. 265, ιδίως σ. 280).

40. Εν προκειμένω, ας θυμηθούμε ότι η νομολογία του Δικαστηρίου εξαρτά το παραδεκτό μιας τέτοιας προσφυγής από το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος να επιτύχει την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως [19].

41. Η Επιτροπή πρέπει επομένως να αποδείξει ότι ο ετήσιος κατάλογος είναι οριστικός και εμποδίζει σε μη εγγεγραμμένο εξ αρχής πλοίο να δοθεί εκ των υστέρων μία ή περισσότερες μηνιαίες άδειες. Οι απλοί ισχυρισμοί της Επιτροπής στο σημείο αυτό δεν βρίσκουν στήριγμα στη συμφωνία ούτε στον κανονισμό.

42. Επιπλέον, τα υπογεγραμμένα πρακτικά των συνομιλιών μεταξύ της Κοινότητας και της σουηδικής αντιπροσωπείας [20], που προορίζονται να διέπουν το καθεστώς έκδοσης αδειών για το έτος 1991, ορίζουν ότι «οι αιτήσεις τροποποιήσεως των βασικών καταλόγων μπορούν να υποβάλλονται οποτεδήποτε και αντιμετωπίζονται το συντομότερο δυνατό» (σημείο 2, παράγραφος 2, τελευταία φράση). Εν προκειμένω έχουμε επίσης διαπιστώσει ότι στον κατάλογο του Δεκεμβρίου 1991 εμφανίζεται, για πρώτη φορά, για τη ζώνη IV, το πλοίο GG 229 Bristol, το οποίο δεν εμφανίζεται στον κατάλογο του 1991 [21].

43. Τέλος, η επικεφαλίδα του βασικού καταλόγου δεν επιτρέπει τον ισχυρισμό ότι αυτός είναι αμετάβλητος, διότι έχει ως εξής:

«The bas lists of swedisch vessels *intending* to fish in Community waters in 1992» [22],

ενώ ο ίδιος ο μηνιαίος κατάλογος περιέχει μια τυπική αίτηση για έκδοση αδείας [«swedisch vessels *applying for permission* (...)»] [23].

44. Επομένως, η επίδικη επιστολή μπόρεσε να βλάψει την προσφεύγουσα, διότι της στέρησε τουλάχιστον τη δυνατότητα εγγραφής.

45. Δεδομένου ότι οι σουηδικές αρχές δεν είχαν καμία διακριτική ευχέρεια, όσον αφορά την απόφαση που έλαβε η Επιτροπή, η απόφαση αφορά άμεσα την προσφεύγουσα.

46. Όσον αφορά την έννοια «αφορά ατομικά», έχετε δώσει τον ορισμό της στην απόφαση Plaumann [24] ως εξής:

«(...) υποκείμενα άλλα από τους αποδέκτες μιας αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυριστούν ότι τα αφορά ατομικά, παρά μόνον αν τα θίγει λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο

19 — Βλ. υπό την έννοια αυτή την απόφαση της 29ης Ιουνίου 1978, 77/77, Β. Ρ. κατά Επιτροπής (Rec. 1978, σ. 1513, σκέψη 13).

20 — Παράρτημα του υπομνήματος ανταπαντήσεως.

21 — Παραρτήματα 1 και 2 του υπομνήματος αντικρούσεως.

22 — Παράρτημα 6 του υπομνήματος αντικρούσεως. η υπογράμμιση δική μου.

23 — Παράρτημα 8 του υπομνήματος αντικρούσεως. η υπογράμμιση δική μου.

24 — Απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής (Rec. 1963, σ. 197).

πρόσωπο και έτσι τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη» [25].

47. Αρκεί η διαπίστωση ότι η απόφαση αφορά αποκλειστικά το πλοίο Lavön.

48. Κατά συνέπεια, προτείνω να απορρίψετε την ένσταση απαραδέκτου.

49. Στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, η προσφεύγουσα προέβαλε την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, ισχυριζόμενη ότι το Συμβούλιο, αφενός, δεν ήταν αρμόδιο να εκδώσει τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3929/90, με τον οποίο προέβλεψε μια κύρωση και, αφετέρου, παραβίασε τη Συνθήκη μεταβιβάζοντας στην Επιτροπή την εξουσία απαγγελίας της κυρώσεως που το ίδιο το Συμβούλιο είχε προβλέψει.

50. Η Επιτροπή ζήτησε την απόρριψη της ενστάσεως βάσει του άρθρου 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο απαγορεύει την προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, εκτός αν αυτοί «στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία».

25 — Σελίδα 223.

51. Κατά την προφορική διαδικασία, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε ότι η εσφαλμένη αναγραφή στην επίδικη επιστολή του επικαλουμένου κανόνα δικαίου την εμπόδισε να προβάλει έγκαιρα την πιο πάνω ένσταση.

52. Αυτή η επιχειρηματολογία δεν είναι πειστική.

53. Βέβαια, στην επίδικη επιστολή ανεφέρετο ότι η απαγόρευση χορηγήσεως αδείας αλιείας βασίζεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 3939/90 και όχι στον κανονισμό (ΕΟΚ) 3929/90.

54. Ωστόσο, αυτό το σφάλμα στην αρίθμηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει εμποδίσει την προσφεύγουσα να προβάλει έγκαιρα την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, δεδομένου ότι η ακριβής αναγραφή της ημερομηνίας και του αριθμού δημοσιεύσεως στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αρκούσε για να επιτρέψει σ' έναν καταβάλλοντα τη συνήθη επιμέλεια επιχειρηματία να λάβει γνώση του περιεχομένου του κανονισμού αυτού.

55. Επιπλέον, στην επίδικη επιστολή μνημονεύεται ο μεταγενέστερος κανονισμός 3885/91 (ΕΕ L 367, της 31ης Δεκεμβρίου 1991), ο οποίος είναι σχεδόν όμοιος με τον προηγούμενο, με μοναδική διαφορά αφενός το έτος εφαρμογής και αφετέρου τις χορηγηθείσες αλιευτικές ποσοστώσεις. Η εξουσία επιβολής απαγορεύσεως δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφοι 7 και 8, παραμένει αμετάβλητη ως προς τη διατύπωσή της. Η Fiskano αναφέρεται εξάλλου με την προσφυγή της στον

τελευταίο αυτόν κανονισμό, χωρίς να προβάλει κατ' αυτού οποιαδήποτε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας.

56. Επομένως, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη.

57. Ας έλθω όμως στην ουσία της υποθέσεως.

58. Η προσφεύγουσα επικαλείται προσβολή, από την Επιτροπή, του δικαιώματος άμυνας και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς επίσης έλλειψη αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως.

59. Όμως, πριν εξετάσω αυτά, πρέπει να υπενθυμίσω ότι, στα πλαίσια της συμφωνίας, κάθε μέρος έχει χωριστές αρμοδιότητες. Το Βασίλειο της Σουηδίας καταρτίζει κατά την κρίση του τον κατάλογο των πλοίων για τα οποία ζητεί άδειες αλιείας στα κοινοτικά ύδατα, τις οποίες η Επιτροπή θα εκδώσει χωρίς να έχει το δικαίωμα να ελέγξει ποια είναι τα προτεινόμενα πλοία, εκτός εάν έχει ήδη απαγορεύσει την έκδοση αδείας λόγω παραβάσεως της συμφωνίας ή των κανονισμών.

60. Όπως ορθά επισημαίνει η Επιτροπή, δεν απόκειται σ' αυτήν να ελέγχει τον τρόπο με τον οποίο το Βασίλειο της Σουηδίας κατανέμει τις άδειες, θέμα το οποίο ανήκει στην κυριαρχία του, με αποτέλεσμα η Επιτροπή να μη γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους το κράτος αυτό ζήτησε την έκδοση μηνιαίας αδείας για κάποιο πλοίο αντί άλλου.

61. Δεν ισχύει όμως το ίδιο προκειμένου περί αποφάσεων της Επιτροπής.

62. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου σας προκύπτει ότι:

«(...) κάθε διοικητική αρχή η οποία λαμβάνει μέτρο ικανό να βλάψει σοβαρώς ατομικά συμφέροντα υποχρεούται να παρέχει στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή του» [26].

και ότι

«(...) ο σεβασμός των δικαιωμάτων υπερασπίσεως σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά προσώπου και μπορεί να καταλήξει σε βλαπτική κατ' αυτού πράξη αποτελεί θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου, η τήρηση της οποίας πρέπει να διασφαλίζεται

26 — Απόφαση της 27ης Οκτωβρίου 1977, 121/76, Moli κατά Επιτροπής [Rec. 1977, σ. 1971, σκέψη 20).

έστω και αν δεν υφίσταται ειδική ρύθμιση» [27].

63. Μια τόσο γενική αρχή, για την οποία γίνεται ιδίως λόγος στην απόφαση Hoffmann-La Roche [28], δεν πρέπει να ποικίλλει ως προς το περιεχόμενό της ανάλογα με τη φύση της αποφάσεως που υποβάλλεται στην κρίση σας, καθόσον πρόκειται περί ενός ελαχίστου δικαιώματος που δεν πρέπει να τεμαχίζεται ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες της κινουμένης διαδικασίας.

64. Η Επιτροπή δέχεται ότι δεν σεβάστηκε το δικαίωμα ακροάσεως της προσφεύγουσας, πριν εκδώσει την επίδικη απόφαση, αλλά δικαιολογεί αυτή την «παράλειψη» από τον διεθνή χαρακτήρα της συμφωνίας που συνάφθηκε μεταξύ Βασιλείου της Σουηδίας και Κοινότητας.

65. Παρόμοιο επιχείρημα έχει ήδη αναλυθεί στα πλαίσια της εξετάσεως του απαραδέκτου. Κατά συνέπεια, περιορίζομαι να επαναλάβω ότι, όταν ένα κοινοτικό όργανο εκδίδει μια πράξη προοριζόμενη να παραγάγει έννομα αποτελέσματα έναντι του προσφεύγοντος, πρέπει να τηρούνται όλες οι εγγυήσεις και κυρίως οι διαδικαστικές.

66. Τούτο δεν έγινε εν προκειμένω, διότι η Fiskano δεν είχε την ευκαιρία, πριν εκδοθεί η επίδικη απόφαση, να εκφράσει τις αντιρρήσεις της.

67. Εντούτοις, δεν ζητώ για τον λόγο αυτό να ακυρωθεί η απόφαση διότι,

«για να συνεπάγεται μια τέτοια προσβολή των δικαιωμάτων υπερασπίσεως ακυρότητα, θα έπρεπε, εφόσον δεν υφίστατο αυτή η πλημμέλεια, η διαδικασία να είχε καταλήξει σε διαφορετικό αποτέλεσμα» [29].

68. Θα μπορούσε να ληφθεί υπόψη μια βεβαίωση των αρμοδίων σουηδικών αρχών περί χορηγήσεως αδείας για τον μήνα που μας ενδιαφέρει και να μη ζητηθεί από τη Fiskano να αποδείξει ότι κατείχε αυτή την άδεια όταν διαπιστώθηκε η παράβαση.

69. Η Fiskano δεν προσκόμισε ένα τέτοιο έγγραφο, αλλά περιορίστηκε να ισχυριστεί ότι, δεδομένου ότι είχε λάβει άδεια αλιείας στα κοινοτικά ύδατα από την αρχή του 1990, η Επιτροπή είχε «την ιδιάζουσα υποχρέωση να συλλέξει προσεκτικότατα κάθε πληροφορία» [30].

27 — Απόφαση της 21ης Μαρτίου 1990, C-142/87, Βέλγιο κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-959, σκέψη 46).

28 — Απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 85/76, Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής (Rec. 1979, σ. 461, σκέψη 14).

29 — Προαναφερθείσα απόφαση C-142/87, σκέψη 48.

30 — Σελίδα 7 του υπομνήματος απαντήσεως.

70. Αυτό το επιχείρημα δεν μπορεί να ικανοποιήσει, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη κάποιου λόγου ο οποίος, αν ήταν γνωστός, θα οδηγούσε την Επιτροπή στη λήψη διαφορετικής αποφάσεως.

71. Κατά συνέπεια, προτείνω την απόρριψη του ισχυρισμού.

72. Όσον αφορά την αρχή της αναλογικότητας, η νομολογία του Δικαστηρίου απαιτεί η κύρωση λόγω μη τηρήσεως μιας κοινοτικής υποχρεώσεως να μην υπερβαίνει

«(...) τα πρόσφορα και απαραίτητα για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού όρια» [31].

73. Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν η απαγόρευση λήψεως αδείας αλιείας για ένα έτος αποτελούσε τη νόμιμη κύρωση που μπορούσε να επιβληθεί για τη διαπραχθείσα παράβαση.

31 — Απόφαση της 20ής Φεβουαρίου 1979, 122/78, Buitoni κατά Forma (Rec. 1979, σ. 677, σκέψη 16).

74. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3929/90 επιβάλλει διάφορες υποχρεώσεις στα σουηδικά πλοία που αλιεύουν στα κοινοτικά ύδατα: τήρηση ημερολογίου πλοίου [32], υποχρέωση διαβιβάσεως ορισμένων πληροφοριών στην Επιτροπή [33], (...) κατοχή αδείας αλιείας [34].

75. Η μη τήρηση αυτών των υποχρεώσεων συνεπάγεται την ανάκληση ή την απαγόρευση εκδόσεως αδείας «για χρονικό διάστημα μέχρι δώδεκα μηνών» [35].

76. Δεδομένου ότι, βάσει των κοινοτικών κριτηρίων, η τελεσθείσα παράβαση ήταν η σοβαρότερη, με την άρνηση της Επιτροπής να εκδώσει άδεια για το εν λόγω χρονικό διάστημα δεν παραβιάστηκε η αρχή της αναλογικότητας.

77. Τέλος, όσον αφορά την αιτιολογία της επίδικης επιστολής, αρκεί να τονιστεί ότι η Επιτροπή, αναφέροντας ότι

«(...) το προαναφερόμενο σκάφος δεν κατείχε άδεια αλιείας στα κοινοτικά ύδατα

32 — Άρθρο 2, παράγραφος 2.
33 — Άρθρο 2, παράγραφος 3.
34 — Άρθρο 3, παράγραφος 1.
35 — Άρθρο 3, παράγραφος 8.

για την περίοδο (...) και ενέχεται κατά συνέπεια για παράνομη αλιεία»,

έχει επαρκώς αιτιολογήσει την απόφασή της, κατά τρόπον ώστε να δίνει τη δυνατότητα

«(...) στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας και να παρέχει στον ενδιαφερόμενο τα στοιχεία που του είναι αναγκαία προκειμένου να κρίνει αν η απόφαση είναι βάσιμη ή όχι» [36].

78. Μετά την απόρριψη και του τελευταίου ισχυρισμού της Fiskano, πρέπει να απορριφθεί και το αίτημα της προσφυγής της.

79. Κατά συνέπεια, προτείνω

— να κηρύξετε παραδεκτή την προσφυγή που άσκησε η εταιρία Fiskano κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 19ης Φεβρουαρίου 1992.

— να κηρύξετε απαράδεκτη την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλε η προσφεύγουσα στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως κατά του κανονισμού (ΕΟΚ) 3929/90 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1990, περί καθορισμού, για το έτος 1991, ορισμένων μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων που εφαρμόζονται σε σκάφη υπό σουηδική σημαία.

— να απορρίψετε την προσφυγή.

— να καταδικάσετε την εταιρία Fiskano στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

36 — Απόφαση της 13ης Μαρτίου 1985, 296/82 και 318/82, Leeuwarder Papierwarenfabriek κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 809, σκέψη 19).